

Schorsing. Verweester heeft appellante als ordemaatregel op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO in het belang van de instelling kunnen schorsen. Het beroep van appellante is ongegrond.

Uitspraak

CvBPO.2012.235-U.2013.007

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

*** ., appellante,**

gemachtigde: mr. M.H. Hasselo,

tegen

de *** Stichting** te N., verweester,

gemachtigde: mr. M.A. van Maren.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschriften d.d. 1 november 2012 en 19 december 2012 beroep ingesteld tegen schorsingsbesluiten van verweester. Namens verweester is een verweerschrift d.d. 8 januari 2013 ingediend. Bij brief van 16 januari 2013 heeft verweester een nadere reactie ingediend. Bij brieven van 16 januari 2013 heeft appellante nadere stukken in het geding gebracht. Bij brief van 21 januari 2013 heeft verweester nog nadere stukken ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie d.d. 23 januari 2013 behandeld. Hierbij zijn verschenen: appellante met haar gemachtigde, de gemachtigde van verweester, alsmede de heer S., directeur, de heer L., bestuurder, en mevrouw B., beleidsmedewerker P&O. Verweester heeft pleitnotities voorgedragen.

1.3. De Commissie kon ter zitting niet in voltallige samenstelling bijeen zijn, waardoor de geledingen van de zijde van de besturenorganisaties en van de zijde van de personeelsorganisaties niet gelijkelijk vertegenwoordigd waren, zodat, conform het Huishoudelijk Reglement van de Commissie dat hierin

voorziet, één lid gekozen van de zijde van de schoolbesturen, zich van stemming heeft onthouden, zoals hieronder ook in het dictum van deze beslissing aangegeven.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 29 januari 1961, is sinds 1980 in dienst bij (de rechtsvoorgangers) van verweerster. Haar werktijdfactor bedraagt 0,3662. Appellante is thans werkzaam op basisschool “P*”.

2.2. Na gedurende enkele schooljaren les te hebben gegeven aan groep 0/1, is appellante in het schooljaar 2011-2012, samen met een duo-partner, als leerkracht in groep 7 aan de slag gegaan. In de maanden september 2011 tot en met november 2011 is appellante in de gelegenheid gesteld om zich in te werken in groep 7. Daarbij heeft zij onder meer overleg gevoerd met haar duo-partner. In deze periode heeft de directeur van de school, de heer S., meerdere malen een bezoek aan groep 7 gebracht. In december heeft de directeur nog een klassenbezoek bij appellante afgelegd. Volgens zijn waarnemingen had appellante moeite met het onder controle krijgen van het gedrag van de leerlingen in groep 7. De directeur achtte het daarom nodig dat appellante gecoacht zou worden om zich de benodigde vaardigheden om voor de groep te staan eigen te maken.

2.3. In januari 2012 is een intern coachingstraject van start gegaan, waarbij appellante door haar directeur is begeleid. Het verloop van dit traject, de hulpvragen en de doelen zijn neergelegd in een plan van aanpak.

2.4. In overleg tussen verweerster en appellante, is appellante per februari 2012 overgeplaatst van groep 7 naar groep 5.

2.5. Omdat de directeur op basis van zijn bevindingen niet kon instaan voor de veiligheid van de leerlingen van groep 5 en appellante, heeft de directeur het interne coachingstraject begin april 2012 stop gezet en appellante een time-out gegeven. In diezelfde maand is een externe coach, in de persoon van de heer V., ingezet om appellante verder te begeleiden.

2.6. In het schooljaar 2012-2013 is appellante met haar leerlingen van groep 5 meegegaan naar groep 6. Door een fusie met basisschool “B*”, is de samenstelling van de groep leerlingen gewijzigd en uitgebreid. Het coachingstraject door de heer V., de externe coach, is in het schooljaar 2012-2013 voortgezet, welk traject tot eind 2012 zou duren.

2.7. Op 24 september 2012 is de directeur met appellante in gesprek gegaan over hem ter ore gekomen signalen van teamleden, ouders en leerlingen dat het bij appellante in de klas niet goed zou gaan. Appellante heeft toegezegd dit met de heer V. te bespreken na het klassenbezoek dat hij de volgende dag zou afleggen.

2.8. Tijdens de nabespreking van de op 25 september 2012 gehouden klassenobservatie zijn appellante en de heer V. tot de conclusie gekomen dat sprake is van een directe dreiging van de

veiligheid, waarvan zij de directeur in kennis stellen. Op 27 september 2012 heeft er een vervolgesprek plaatsgevonden in het bijzijn van de directeur. In dit gesprek is geconcludeerd dat appellante groep 6 niet langer een veilige leeromgeving kan bieden. Het coachingstraject is voortijdig afgebroken. Aan appellante is opnieuw een time-out gegeven.

2.9. Op 4 oktober 2012 heeft de directeur in een gesprek met appellante te kennen gegeven het plan van aanpak af te sluiten, omdat de gestelde doelen niet door appellante zijn behaald en dat er onvoldoende ontwikkeling bij haar is waargenomen.

2.10. Op 8 oktober 2012 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen het bestuur van verweerster, de directeur en appellante. In dit gesprek heeft verweerster haar voornemen kenbaar gemaakt om appellante voor de duur van vier weken te schorsen op grond van artikel 3.14 lid 1 van de CAO PO. Appellante is in de gelegenheid gesteld hierop mondeling haar zienswijze te geven. Verweerster heeft in de zienswijze van appellante geen reden gezien om het voornemen niet in een definitief besluit om te zetten. Verweerster heeft het schorsingsbesluit op dezelfde dag schriftelijk vastgelegd en aan appellante uitgereikt.

2.11. Op 2 november 2012 heeft appellante een voornemen van verweerster ontvangen om haar te schorsen op grond van artikel 3.15 lid 3 juncto artikel 3.13 sub d van de CAO PO. Appellante heeft hierop haar zienswijze naar voren gebracht. Bij brief van 26 november 2012 heeft verweerster het voornemen tot schorsing omgezet in een definitief besluit.

3. Standpunten van partijen

3.1. Appellante kan zich niet verenigen met de schorsingsbesluiten van 8 oktober 2012 en 26 november 2012. Zij voert daartoe, kort samengevat, aan dat verweerster haar stelling dat sprake zou zijn van dreigende onveiligheid niet aannemelijk heeft gemaakt, laat staan onderbouwd. Appellante stelt in dit verband onder meer dat het functioneringstraject niet naar behoren is gelopen, gelet op de onprofessionele coaching door de directeur en de omstandigheid dat zij het externe coachingstraject niet heeft mogen voltooien. Ten onrechte heeft verweerster niet voor een minder zwaar middel gekozen, bijvoorbeeld door appellante andere werkzaamheden op te dragen.

3.2. Verweerster handhaaft haar ingenomen standpunt dat sprake is van een situatie op basis waarvan een schorsing ex artikel 3.14 CAO PO noodzakelijk is. In het belang van de instelling tot de schorsingsmaatregel van 8 oktober 2012 is besloten. Verweerster stelt, samengevat weergegeven, dat naar aanleiding van de voorvallen in september 2012, de beoordeling door de directeur van de school, de heer S., en de rapportage door de externe coach, de heer V., sprake was van een situatie waarin ingrijpen noodzakelijk was. Nu de kans op een onveilige situatie zeer reëel moet worden geacht en herhaling niet wenselijk is, heeft verweerster alle belangen afgewogen en tot genoemde spoedschorsing besloten. Aangezien er na het einde van de schorsingsperiode nog geen duidelijkheid

was over de toekomst van appellante, heeft verweerster de schorsing moeten continueren, hetgeen bij besluit van 19 november 2012 is gebeurd.

4. De beoordeling

Met betrekking tot het besluit d.d. 8 oktober 2012

4.1. Het bestreden besluit strekt tot schorsing van appellante met ingang van 8 oktober 2012 op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO.

4.2. Op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO kan de werkgever de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de werknemer voordat deze wordt geschorst in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Een besluit tot schorsing wordt zo spoedig mogelijk daarna doch uiterlijk binnen drie dagen schriftelijk bevestigd. De zienswijze van de werknemer omtrent de schorsing wordt in deze bevestiging opgenomen.

4.3. De Commissie stelt voorop, dat een schorsing als ordemaatregel geen punitieve sanctie is en geen maatregel, welke een afkeuring van het optreden van een persoon in zich bergt, zoals een schorsing als disciplinaire maatregel. Gelet op de door verweerster toegepaste bepaling van de CAO staat het belang van de instelling voorop.

4.4. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat het functioneren van appellante verweerster met ingang van schooljaar 2011-2012 zorgen heeft gebaard. Vanwege waargenomen ordeproblemen in de klas is het interne begeleidingstraject door de directeur voortijdig beëindigd en is nog tijdens hetzelfde schooljaar een extern coachingstraject van start gegaan. De Commissie acht het redelijk dat verweerster er voor heeft gekozen om eerst een interne coach aan te stellen, alvorens een externe coach in te schakelen. Van een onprofessionele begeleiding door de directeur is de Commissie niet gebleken.

4.5. De Commissie stelt vast dat de directeur in september 2012 meerdere klachten heeft ontvangen van teamleden, ouders en leerlingen over wanorde in de klas van appellante.

4.6. De Commissie stelt vast dat de externe coach blijkens de verslaglegging van zijn klassenbezoek aan appellante op 25 september 2012, anders dan tijdens zijn eerdere observaties, een directe dreiging van de veiligheid van de leerlingen en appellante heeft geconstateerd, welke dermate zorgelijk is dat handelen volgens hem noodzakelijk was.

4.7. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerster op grond van voormelde bevindingen van de externe coach, die de bij de directeur ingekomen signalen en eigen waarnemingen bevestigen, het

niet verantwoord kunnen achten om appellante voor de klas te laten staan. Daarbij neemt de Commissie in aanmerking dat appellante in het gesprek met de externe coach op 25 september 2012 naar voren heeft gebracht dat zich in de maand september 2012 reeds een aantal incidenten had voorgedaan, waaronder 3 vechtpartijen. In voormeld gesprek van 25 september 2012 alsmede tijdens het gesprek op 27 september 2012 heeft appellante de dreigende onveilige situatie bovendien erkend. De omstandigheid dat appellante te maken had met een moeilijke klas en dat zij naar haar mening op juiste wijze en naar beste kunnen heeft opgetreden, maakt het voorgaande niet anders. Het niet aanvaardbare pedagogische klimaat vormde naar het oordeel van de Commissie voor verweerster voldoende aanleiding om direct in te grijpen, ook al was het externe coachingstraject nog niet volledig afgerond.

4.8. De Commissie meent aldus dat verweerster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het belang van de school de schorsing dringend vorderde. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerster, alvorens tot voormelde spoedschorsing over te gaan, niet de plicht om te onderzoeken of zij appellante eventueel andere werkzaamheden had kunnen opdragen, nog afgezien van de vraag welke werkzaamheden dat zouden kunnen zijn, in aanmerking nemende dat een veilige leeromgeving daarbij voorop staat.

4.9. Gelet op het voorgaande concludeert de Commissie dat verweerster appellante als ordemaatregel op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO in het belang van de instelling heeft kunnen schorsen. Het beroep van appellante is ongegrond.

Met betrekking tot het besluit d.d. 26 november 2012

4.10. Artikel 3.15 van de CAO PO bepaalt dat, onverminderd het bepaalde in de artikelen 3.13 en 3.14 de werknemer kan worden geschorst:

1. voor de duur van maximaal zes maanden wanneer sprake is van (een voornemen tot) opzegging, als bedoeld in artikel 3.8, eerste, tweede en zevende lid;
2. voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst;
3. in andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, welke termijn in uitzonderlijke gevallen ten hoogste één keer met drie maanden kan worden verlengd.

4.11. De Commissie stelt vast dat verweerster na het opleggen van de schorsing van 8 oktober 2012 met appellante in overleg is getreden over haar toekomst en dat dit overleg na ommekomst van de schorsingsperiode van vier weken nog niet was afgerond. De Commissie is van oordeel dat verweerster in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat appellante haar werkzaamheden – gezien de geconstateerde wanorde in de klas – niet zou hervatten zolang het overleg gaande was en er nog geen duidelijkheid bestond over haar toekomst. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat verweerster zich na het opleggen van de schorsing van 26 november 2012 heeft beraden over de te nemen stappen en heeft besloten appellante nog een kans te geven door een

competentie-onderzoek te laten uitvoeren. Appellante heeft te kennen gegeven hieraan haar medewerking te zullen verlenen.

4.12. Gelet op het voorgaande concludeert de Commissie dat verweerster appellante in redelijkheid heeft kunnen schorsen in het belang van de instelling op basis van artikel 3.15 lid 3 van de CAO PO. Het beroep is ongegrond.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart de beroepen tegen de schorsingsbesluiten van 8 oktober 2012 en 26 november 2012 van verweerster ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door de Commissie van Beroep in de samenstelling mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. A. Postma en W.A. Zwijnenburg, leden, terwijl mr. J. Donner zich van stemming heeft onthouden, in bijzijn van mr. L.F.A. Bos, griffier. De uitslag van het beroep is bij brief van 5 februari 2013 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld, terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 5 maart 2013.

(w.g. mr. C. de Groot, voorzitter)

(w.g. mr. L.F.A. Bos, griffier)

Voor afschrift,

mr. L.F.A. Bos, griffier